

<i>preek</i>	25 september 2022
<i>thema</i>	Reisgenoten
<i>tekst</i>	Handelingen 6:1-7
liturgie:	
<i>inleiding</i>	Opwekking 797 (U roept ons samen als kerk van de Heer, verbonden met U en elkaar)
<i>stil gebed</i>	
<i>gesproken votum, groet, amen</i>	
<i>het grote gebod</i>	
<i>jongerenpraatje (Arjan Bos)</i>	
<i>gebed =</i>	Kerkboek 168 (Vader, vol van vrees en schaamte)
	kinderlied: Samen (Kijk daar, een metselaar; https://www.youtube.com/watch?v=R90XvO8HmSo)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>lezen Handelingen 6:1-7</i>	DNP Psalm 33:1,4,6 (Juich voor de HEER om Hem te loven)
<i>preek</i>	
<i>apostolische geloofsbelijdenis</i>	Opwekking 798 (Wij zijn het volk van God)
<i>gebedspunten</i>	Liedboek 885 (Groot is uw trouw, o Heer, mijn God en Vader)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	Opwekking 733 (The sun comes up it's a new day dawning)
<i>zegen en gesproken amen</i>	

inleiding

Na deze dienst hebben we een bijeenkomst van de twee gemeenten over de fusieplannen. In de voorbereiding voor deze dienst bedacht ik: ik ga het hebben over de eerste zeven verzen van Handelingen 6 (waar het gaat over gedoe in de gemeente in Jeruzalem en hoe ze daar samen een weg in zoeken). De keuze voor dat bijbelgedeelte vond ik niet moeilijk. Maar het viel me niet mee om vervolgens een geschikt thema te formuleren.

Allerlei thema's heb ik overwogen.

Samen. Samen actief. Niet alleen maar samen. Wat het zwaarste is moet het zwaarste wegen. Iedereen zien. Niemand over het hoofd zien. Samen zorgen dat iedereen gezien wordt. Oog voor de ander. De ander zien.

Ik zat inmiddels op negen thema's, maar ik vond ze eigenlijk geen van alle geschikt. Want het eerste in de kerk is niet dat *wij samen* iets doen. Dat is niet kenmerkend voor de kerk. Als mensen elkaar zien en elkaar respecteren en zich samen ergens voor in willen zetten, is dat natuurlijk heel positief. Daar zou je wel wat meer van willen zien, niet alleen in de kerk maar ook op school, op je werk, in de politiek. Maar dat is niet waar het in de kerk om *draait*. Het is belangrijk dat je ook in de kerk niemand over het hoofd ziet, maar het allereerste is: dat we samen gericht zijn op *God* (ieder voor zich maar ook samen; *dat* is wat ons kerk maakt en ons aan elkaar verbindt): dat we onderzoeken wat God wil, dat we nagaan wat God van ons vraagt, dat we er naar verlangen om God te eren met wat we zeggen en met wat we doen, dat we daarbij ook beseft dat wat we hier hebben niet blijvend is omdat we onderweg zijn naar een nieuwe wereld die God aan het voorbereiden is.

Al zoekend kwam ik tenslotte uit bij het thema **Reisgenoten**.

We zijn reisgenoten want we zijn samen onderweg. Soms zijn we het niet eens over het tempo of over de route. Wie krijgt dan gelijk? Degene die het beste kan praten? Degene die het hardste roept? Degene die domweg zijn eigen ideeën doorzet zonder echt te

luisteren naar wat een ander zegt en daarmee de rest voor het blok zet? Degene die het meeste geld heeft? De oudsten? Of juist de jongeren? Wie krijgt gelijk als we het niet eens zijn over het tempo of over de route?

Laten wij ons als reisgenoten voortdurend samen oriënteren op de bedoelingen van onze reisleider (en dat is Jezus). Laten wij als reisgenoten voortdurend samen bidden dat Gods Geest in ons werkt zodat we de ander zien als onze broer, als onze zus, door God aan ons gegeven. Laten wij als reisgenoten voortdurend samen alle eer aan God geven zodat *dat* bepalend is voor wat we doen en voor wat we laten.

preek

Met de gemeente in Jeruzalem gaat het heel erg goed.

Ze geven God alle eer. Ze hebben een goeie naam bij mensen die geen lid zijn van de gemeente. Als leerling van Jezus leggen ze allemaal de nadruk op het gezamenlijke. En dat laten ze zien door hun spullen met elkaar te delen zodat er voor iedereen genoeg is. De gemeente groeit maar door. Steeds meer mensen gaan geloven dat Jezus leeft en dat je dankzij Hem niet langer beheerst wordt door de zonde en de dood, maar op weg bent naar het leven. Wat zullen Petrus en de andere apostelen daarvan genoten hebben!

Maar dan ontstaat er gedoe (vers 1).

Wat is er aan de hand?

In Jeruzalem wonen mensen die daar hun leven lang gewoond hebben; zij spreken hun eigen taal (soms aangeduid als Aramees, soms aangeduid als Hebreeuws). Daarnaast vind je in Jeruzalem ook import: Joden die hun leven lang ergens in het buitenland gewoond hebben en daar niet de eigen taal van de Joden spraken maar vooral Grieks (de wereldtaal van die tijd) en nu in Jeruzalem wonen maar niet of nauwelijks Hebreeuws spreken. Ook in de ene christelijke gemeente van Jeruzalem kom je die twee groepen tegen: een grote groep *Hebreeuwssprekende* mensen en een kleinere groep *Griekstalige* mensen.

Tussen die twee groepen (allemaal christenen!) krijg je gedoe. De Griekstalige mensen verwijten aan de meerderheid dat aan de weduwen van hun groep niet gedacht wordt, maar dat die weduwen over het hoofd worden gezien.

Ze worden (lees je in vers 1) bij de dagelijkse ondersteuning achtergesteld. Daar kun je twee kanten mee uit: 1) het kan gaan om weduwen die nauwelijks rond kunnen komen en daarom hulp nodig hebben maar het niet krijgen; (op die manier wordt het in de BGT uitgelegd); 2) maar het kan ook gaan om weduwen die wel de tijd en de gelegenheid hebben om iets te doen in de gemeente maar er toch niet voor gevraagd worden; (op die manier zou ik het willen uitleggen).

Waarschijnlijk is er geen opzet in het spel. De meerderheid heeft vast niet afgesproken om de weduwen van de minderheid te negeren. Maar ik kan me helemaal voorstellen dat het zo loopt. Contact met iemand die een andere taal spreekt, is altijd lastiger. Contact met iemand van je eigen groep gaat gemakkelijker. Want je kent elkaar, binnen je eigen groep; je weet wat je aan elkaar hebt; terwijl je bij iemand van een andere groep maar moet afwachten of het een beetje klikt.

Maar het resultaat is: gedoe, gemor; en dat notabene tussen mensen die Jezus nog hebben gezien tijdens zijn leven op aarde en die zich persoonlijk gewonnen hebben gegeven aan Jezus.

De apostelen ergeren zich eraan (vers 2).

Ze vinden het heel erg dat ze zich bezig moeten houden met zoiets als *tafeldienst*. Ze hebben wel wat beters te doen. Dit gemor doet afbreuk aan het Woord van God. Als de aandacht van de apostelen in beslag genomen wordt door zulk gedoe, gaat het af van de tijd die je hebt om het Woord van God met elkaar te delen. Je kunt je tijd en je aandacht maar één keer gebruiken. En daarom stellen de apostelen duidelijk de prioriteit: het gaat om Gods Woord! Ze willen zich niet laten afleiden door *tafeldienst*.

Ze zoeken toch een oplossing (vers 3-6).

Want tafeldienst heeft *niet* de prioriteit maar het is *wel* een belangrijke bijzaak. Bij die tafeldienst gaat het om onderling contact, om gezamenlijke maaltijden, om mensen die meehelpen om alles te regelen en alles uit te voeren. Het is heel pijnlijk dat sommige mensen over het hoofd worden gezien. Als je niet gevraagd wordt om ergens aan mee te helpen terwijl je er wel goed in bent, voelt dat akelig. Het kan er voor zorgen dat je je gefrustreerd terugtrekt en je misschien zelfs wel afkeert van Jezus aan wie je je zo enthousiast gewonnen gegeven had. Vandaar dat de apostelen met een oplossing komen.

Een college van zeven moet er komen. Naast de apostelen die allemaal tot de Hebreeuwssprekende meerderheid behoren, moet er een college komen van zeven wijze mannen die samen moeten gaan zorgen dat niemand over het hoofd wordt gezien.

Iedereen stemt daarmee in. Zeven mannen worden gekozen, van wie tenminste één (Nikolaüs) geen Jood is maar iemand van buiten het Joodse volk die als volwassene zijn redding heeft gezocht bij de God van Abraham en die daarna Jezus heeft aanvaard als zijn Heer en Redder (die aan Abraham al beloofd was). Zeven mannen worden gekozen, waarschijnlijk vooral uit de Griekssprekende minderheid. Deze zeven gaan niet opkomen voor de groepsbelangen van de minderheid want ook bij hen staat het Woord van God centraal. Met dat evangelie zoeken ze hen op die over het hoofd gezien werden. Dat vraagt veel wijsheid en daarom is er gebed voor hen; via handoplegging wordt zichtbaar dat ze de kracht van de heilige Geest ontvangen om deze taak uit te voeren.

Het zorgt voor groei (vers 7).

Er komen steeds meer mensen bij die ontdekken en uitspreken: Jezus is mijn Heer; ik aanvaard Hem als degene die alles te zeggen heeft over mijn leven; ik erken Hem als degene die God heeft beloofd en tenslotte heeft gestuurd; Hij is mijn Heer en ook mijn oudste Broer.

En opvallend is dat zelfs onder de priesters (die in de tempel aan het werk zijn en daar voorbede doen voor het volk) velen Jezus aanvaardden.

Daarna rijzen er in de gemeente in Jeruzalem nieuwe vragen, grotere vragen.

Eerst staan de eerste christenen voor de vraag of het wel goed is dat ook niet Joden gedoopt worden. Voor de Joden waren niet Joden altijd onrein. Mogen zij nu *echt* bij Jezus horen? Ik weet zeker dat dat voor jullie geen vraag is, maar voor de eerste christenen is het dat wel. Er wordt dan ook stevig over gediscussieerd en de standpunten lopen ver uiteen. Maar dan vertelt Petrus dat de heilige Geest hem heeft laten zien dat ook niet Joden gedoopt mogen worden. Dat zorgt voor grote blijdschap in de gemeente in Jeruzalem (Hand. 10-11).

Daarna zijn er christenen die zeggen: alles goed wel! niet Joden zijn welkom in de kerk! maar ze moeten natuurlijk wel besneden worden! Het roept opnieuw een fel debat op. Hoe moeten ze hier ooit uitkomen? Maar de heilige Geest wijst hun de weg. Heidenen die Jezus aanvaardden als hun Heer, hoeven niet ook nog besneden te worden maar ze moeten wel breken met hun heidens leefwijze. Die conclusie is bemoedigend en wordt met grote dankbaarheid aanvaard (Hand. 15).

Gods Geest heeft steeds de weg gewezen!

De heilige Geest bracht christenen tot elkaar die elkaar verwijten gingen maken. De heilige Geest bracht christenen tot elkaar toen ze van mening verschilden over zoiets heftigs als besnijdenis. Dat geeft hoop voor ons, nu we concrete stappen willen zetten op weg naar één gemeente. Dat gaat goedkomen! Want God is niet veranderd en Gods Geest is niet veranderd: Hij blijft dezelfde! Hij blijft christenen de weg wijzen!

Daar vertrouw ik op!

Daar werk ik aan mee!

Daar bid ik voor!

Amen!